

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, zastoupeného Mgr. Lucií Stejskalovou, advokátkou, se sídlem Heršpická 5, Brno, proti žalovaným: **1) Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, **2) Mgr. Filip Toul**, advokát, se sídlem Na Sadech 4/3, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce **1)** ze dne 3. 8. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2010, č. j. 30 A 50/2010 - 8, **2)** ze dne 16. 12. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2010, č. j. 30 A 50/2010 - 25, **3)** ze dne 13. 6. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2011, č. j. 30 A 50/2010 - 59, **4)** ze dne 18. 7. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2011, č. j. 30 A 50/2010 - 60,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 37/2011, sp. zn. 6 Ads 38/2011, sp. zn. 6 As 45/2011 a sp. zn. 6 As 46/2011 **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 6 Ads 37/2011.

II. Kasační stížnost ze dne 13. 6. 2011 směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2011, č. j. 30 A 50/2010 - 59, **se zamítá**.

III. Kasační stížnost ze dne 18. 7. 2011 směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2011, č. j. 30 A 50/2010 - 60, **se odmítá**.

IV. Kasační stížnost ze dne 16. 12. 2010 směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2010, č. j. 30 A 50/2010 - 25, **se odmítá.**

V. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2010, č. j. 30 A 50/2010 - 8, **se ruší**.

VI. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

VII. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lucii Stejskalové, advokátce, se sídlem Heršpická 5, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 5760 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podanými kasačními stížnostmi napadá čtyři rozhodnutí, které Krajský soud v Brně postupně vydal v řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 30 A 50/2010. Ze soudního spisu lze zrekapitulovat, že dne 10. 5. 2010 stěžovatel u Krajského soudu v Brně podal žalobu o náhradu škody, v níž se domáhal přiměřeného zadostiučinění za protiprávní jednání žalované a advokáta, Mgr. Filipa Toula. Usnesením č. j. 30 A 50/2010 - 8 ze dne 30. 6. 2010 krajský soud žalobu odmítl s odůvodněním, že jde o nárok, který spadá do pravomoci soudu v občanském soudním řízení a o němž soud ve správním soudnictví není oprávněn rozhodovat, a s poučením o možnosti podat žalobu u příslušného okresního (obvodního, městského) soudu příslušného podle občanského soudního řádu. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel včasnou kasační stížnost (dále jen „kasační stížnost ad 1\“).

Krajský soud stěžovatele vyzval k odstranění vad kasační stížnosti usnesením ze dne 30. 8. 2010, č. j. 30 A 50/2010 - 13, po neúspěšném doručení výzvu vyvěsil na úřední desce. Dne 9. 9. 2010 stěžovatel namítl neúčinnost doručení uvedené výzvy. Krajský soud rozhodl o námitce na vyslovení neúčinnosti doručení písemnosti dne 18. 11. 2010 usnesením č. j. 30 A 50/2010 - 25 tak, že námitku zamítl. Toto usnesení stěžovatel rovněž napadl včas podanou kasační stížností („kasační stížnost ad 2\“), kterou doplnil podáním ze dne 13. 1. 2011.

Krajský soud dále v rámci odstraňování vad podané kasační stížnosti osvobodil stěžovatele od soudních poplatků (usnesením č. j. 30 A 50/2010 - 30), zaslal kasační stížnost ad 1) k vyjádření žalované a také ustanovil stěžovateli zástupkyní k řízení o kasační stížnosti Mgr. Lucii Stejskalovou, advokátku se sídlem v Brně. Poslední z uvedených úkonů učinil krajský soud usnesením ze dne 12. 5. 2011, č. j. 30 A 50/2010 - 59, proti němuž podal stěžovatel také včasnou kasační stížnost ze dne 13. 6. 2011 (dále jen „kasační stížnost ad 3\“). Ustanovenou zástupkyni stěžovatele krajský soud vyzval k doplnění důvodů kasačních stížností ad 1) a ad 2) a k upřesnění, čeho se stěžovatel těmito stížnostmi domáhá, a to usnesením ze dne 12. 5. 2011, č. j. 30 A 50/2010 - 60. I toto usnesení stěžovatel napadl kasační stížností podáním ze dne 18. 7. 2011 (dále jen „kasační stížnost ad 4\“). V mezidobí ustanovená zástupkyně na základě výzvy kasační stížnosti ad 1) a ad 2) doplnila; ke kasační stížnosti ad 1) se rovněž vyjadřovala žalovaná (viz dále).

Nejvyšší správní soud v rámci řízení o kasačních stížnostech ad 1) a ad 2) vrátil spis krajskému soudu k rozhodnutí o žádosti stěžovatele, aby mu byl ustanoven advokát. V průběhu dalšího odstraňování vad krajským soudem stěžovatel podal kasační stížnosti ad 3) a ad 4). Po předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu již zdejší soud nezasílal

stěžovateli další poučení o složení rozhodujícího senátu s vědomím, že stěžovatel již byl v posuzované věci o tomto složení informován přípisem ze dne 14. 3. 2011, č. j. 6 Ads 37/2011 - 51 (respektive č. j. 6 Ads 38/2011 - 52) a žádné námitky vůči složení senátu nevznesl.

K výroku I.:

Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem I., že se všechna čtyři řízení spojují podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), za použití § 120 s. ř. s. V těchto řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem se totiž jedná o věci, které spolu úzce souvisí; jak je zřejmé z výše podané rekapitulace průběhu řízení před krajským soudem, jedná se o čtyři usnesení téhož krajského soudu vydaná v témže soudním řízení vedeném u tamního soudu pod sp. zn. 30 A 50/2010.

Nejvyšší správní soud musel z logiky věci nejprve rozhodnout o kasační stížnosti ad 3) ze dne 13. 6. 2011, kterou stěžovatel brojí proti ustanovení zástupkyně pro řízení o kasační stížnosti, neboť výsledek tohoto řízení má vliv na splnění jedné z podmínek řízení před Nejvyšším správním soudem. Takový závěr je nezbytný pro posouzení dalších podaných kasačních stížností.

K výroku II.:

Kasační stížností ad 3) stěžovatel napadá usnesení Krajského soudu v Brně, kterým mu byla zástupkyní ustanovena Mgr. Lucie Stejskalová, advokátka se sídlem v Brně. Stěžovatel namítá, že takové rozhodnutí nebylo řešením přijatým ve veřejném i individuálním zájmu, neboť stěžovateli jako osobě v hmotné nouzi byl ustanoven zástupce z velmi vzdáleného sídla. Proto se stěžovatel domáhá zrušení napadeného usnesení a ustanovení zástupce z Českých Budějovic. Odůvodňuje to tím, že zástupce má být primárně nápomocen účastníku řízení, a nikoli soudu. Pokud soud nemá dostatek prostředků k tomu, aby ustanovil zástupce odjinud než z Brna, měl raději žádost zamítnout, aby účastník mohl o určení advokáta požádat Českou advokátní komoru, případně měl krajský soud předložit Ústavnímu soudu návrh na zrušení dané normy.

Kasační stížnost byla podána včas a je přípustná.

Podle § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování v takovém případě platí stát.

Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že smyslem tohoto ustanovení je poskytnutí faktické a odborně fundované ochrany práv osobě, která splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, a u níž je takové ochrany třeba. Zákon soudu nestanoví žádná kritéria pro výběr ustanovených zástupců z řad advokátů, úvaha soudu je tak v tomto směru zcela volná. Soud může přihlédnout k návrhu stěžovatele, který žádá o ustanovení konkrétního advokáta, pokud je takový návrh shledán dostatečně důvodným,

učinit tak však nemusí (srov. rozsudek ze dne 25. 3. 2008, č. j. 6 Ads 37/2009 - 48, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud přitakává tomu, že obvykle je vhodné, aby ustanovený zástupce pocházel z místa, které je dostupné žalobci (stěžovateli), aby tím byla usnadněna vzájemná komunikace advokáta a zastoupeného. Nicméně, pochází-li žalobce z místa, které je velmi vzdálené od sídla soudu, může za určitých okolností soud přihlédnout také k tomu, jaký význam má pro ustanoveného zástupce přístup k soudním spisům vedeným ve věci zastoupeného. K tomuto kritériu v minulosti zdejší soud přihlédl například v rozsudku ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3 Ads 88/2005 - 54, ve věci, kde vzhledem k řetězení různých žalob žalobce bylo třeba předpokládat, že ustanovená zástupkyně bude potřebovat prostudovat spisy u procesního soudu. Zdejší soud zde také zmínil v případě nutné součinnosti žalobce možnost advokáta zvolit si pro tyto účely substituta.

Nejvyšší správní soud se domnívá, že okolnosti nyní projednávané věci jsou velmi obdobné těm popsaným v citovaném rozsudku třetího senátu; i zde se jedná o řetězení až čtyř kasačních stížností v rámci jednoho řízení a ustanovená zástupkyně již prokázala užitečnost toho, že měla přístup k soudnímu spisu a mohla se v řízení zorientovat, když nedlouho po nahlížení doplnila kasační stížnosti ad 1) a ad 2).

Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud neztotožnil s kasační stížností ad 3) a tuto zamítl.

K výroku III.:

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval kasační stížností ad 4) směřující proti výzvě k odstranění vad kasační stížnosti, kterou krajský soud adresoval ustanovené zástupkyni.

Tato výzva je ovšem procesním rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Jeho účelem je pouze umožnit stěžovateli, aby odstranil nedostatek podmínek řízení. Proti takovému rozhodnutí je tedy kasační stížnost nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2006, č. j. 5 As 15/2005 - 47, publikované pod č. 973/2006 Sb. NSS). Poučení v tomto smyslu ostatně bylo součástí napadeného usnesení krajského soudu.

Za těchto okolností tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost ad 4) odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 3 písm. b) a § 120 s. ř. s.

K výroku IV.:

Obdobná výzva k odstranění vad kasační stížnosti byla stěžovateli předtím, než mu byla ustanovena zástupkyně, zaslána pod č. j. 30 A 50/2010 - 13 ze dne 30. 8. 2010. Stěžovatel namítal neúčinnost doručení této výzvy, o jeho návrhu rozhodl krajský soud tak, že jej zamítl usnesením ze dne 18. 11. 2010, č. j. 30 A 50/2010 - 25. Proti tomuto usnesení pak směřovala kasační stížnost ad 2), kterou doplnila (z důvodu opatrnosti, neboť se jí nepodařilo spojit se se stěžovatelem) také ustanovená zástupkyně. V tomto doplnění ze dne 1. 7. 2011 je soudu předkládáno, že soud, když věděl, že stěžovatel aktivně a bez

komplikací užívá službu poste restante, měl doručovat způsobem adekvátním pro danou poštovní službu, tedy zvolit způsob, který umožní, aby si adresát mohl po předložení dokladu totožnosti zásilku sám vyzvednout. Je nepřiměřené, aby účastník byl povinen sledovat úřední desku soudu. Nesprávnou volbou doručující metody tedy krajský soud podle stěžovatele poškodil jeho práva účastníka řízení. Stěžovatel přitom nevyužil žádnou nezvyklou doručovací metodu, nýbrž institut v zemi běžný a právem aprobovaný. Stěžovatel doplňuje, že krajský soud používá nesprávné označené obálky, jejichž popis neodpovídá terminologii občanského soudního řádu, proto by tento popis neměl být užíván. Dle stěžovatele soud nesprávně vykládá dikci zákona „nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti“ (v § 50 o. s. ř.), když se neohlíží na specifika služby poste restante.

Stěžovatel opět nesplňuje jednu z podmínek přípustnosti kasační stížnosti, napadá totiž rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná.

Nejvyšší správní soud se k otázce přípustnosti mimořádného opravného prostředku - kasační stížnosti - proti rozhodnutím soudů o zamítnutí návrhu na vyslovení neúčinnosti doručení podle § 50d o. s. ř. již ve své rozhodovací činnosti vyslovil. V usnesení ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 Ans 13/2010 - 109, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„usnesení krajského soudu o návrhu účastníka řízení na prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné podle § 50d odst. 1 o. s. ř. je rozhodnutím, jímž se ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. pouze upravuje vedení řízení; kasační stížnost proti takovému usnesení je proto nepřípustná.*“ V nyní projednávaném případě neshledává Nejvyšší správní soud žádné důvody, proč se od vysloveného závěru odchýlit, neboť jej považuje za správný.

Z uvedených důvodů se tedy Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížností ad 2) ze dne 3. 8. 2010 zabývat věcně a podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 3 písm. b) a § 120 s. ř. s. ji odmítl.

K výroku V.:

Vzhledem k tomu, že všechna napadená procesní rozhodnutí krajského soudu učiněná v průběhu odstraňování vad kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) byla shledána zákonnými, mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení primární kasační stížnosti ad 1) proti usnesení Krajského soudu v Brně, kterým tento dne 30. 6. 2010 (pod č. j. 30 A 50/2010 - 8) odmítl žalobu podle § 46 odst. 2 s. ř. s., neboť soudy ve správním soudnictví nejsou k posuzování věci příslušné.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 7. 2011 stěžovatel svou argumentaci dále rozvedl. Konstatoval, že ze soudního spisu není zřejmé, proč celá žaloba byla předložena správnímu senátu, když v ní nebylo jinak naznačeno, že by stěžovatel cílil do správněprávního sporu, případně že by zamýšlel vyvolat přezkum správního rozhodnutí. Stěžovatel připomenul účel § 41 o. s. ř. a pochybení soudu, který toto ustanovení nevyužil a neposoudil úkon účastníka podle jeho obsahu. Jinou otázkou je, zda adresovaný soud byl věcně a místně příslušný, na to ovšem český právní řád má regulérní nástroje a ví, jak tyto záležitosti uspokojivě vyřešit. Pokud by krajský soud shledal problém ve věcné příslušnosti, dle § 104a o. s. ř. měl věc se zprávou předložit svému nadřízenému vrchnímu soudu. Není dostatečným ani zaštítění se § 80 o. s. ř. a poučením o možnosti stěžovatele

podat do jednoho měsíce od usnesení soudu návrh k občanskému soudnímu řízení. Je vážným pochybením projednání věci soudem, pokud občanskoprávní věc byla bez dalšího svěřena k projednání správněprávnímu senátu. *De iure* lze takový přístup přirovnat k odnětí zákonnému soudci a odepření možnosti projednat věc před příslušnými soudy. Tento postup neodpovídá ani zásadám procesní ekonomie, neboť nutí účastníka řízení podávat novou žalobu (včetně soudních poplatků). Zaznamenal-li by krajský soud problém v příslušnosti místní, pak i zde zdá občanský soudní řád jednoduché řešení spočívající v § 104 o. s. ř., kdy se soud vysloví, že není příslušný a věc postoupí po právní moci tohoto usnesení příslušnému soudu.

Kasační stížnost ad 1) byla podána včas a je přípustná. Nejvyšší správní soud ji přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil, a přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 4 odst. 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o *„a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán"), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) kompetenčních žalobách.“* Podle odstavce druhého téhož ustanovení dále rozhodují *„a) ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí, c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.“*

Krajské soudy jsou přitom věcně příslušné rozhodovat jak ve správním soudnictví (dle § 7 odst. 1 s. ř. s.), tak v občanském soudním řízení (dle § 9 odst. 2 až 4 o. s. ř.). Nejvyšší správní soud tedy přistoupí k posouzení návrhu adresovaného krajskému soudu.

Stěžovatel ve svém podání ze dne 10. 5. 2010 adresovaném Krajskému soudu v Brně uvedl, že *„se domáhá u adresovaného soudu výroku, aby obdržel přiměřené zadostiučinění protiprávního jednání Mgr. Filipa Toula ... i nerozdílně od České advokátní komory ...“*. Dále stěžovatel uvádí, z jakých důvodů má zadostiučinění obdržet jak od uvedeného advokáta, tak od žalované. Mimo jiné zde odkazuje na to, že *„úřední osoba ČAK zneužila rozhodnutí o určení k nezákonnému oprávnění advokáta požádat o zrušení určení* (...)*, což je předmětem správní žaloby“*, z čehož by bylo možno dovozovat, že tento návrh stěžovatel za správní žalobu nepovažuje. V závěru návrhu stěžovatel uvádí, že adresovaný soud si *„zvolil vzhledem k místu činnosti ČAK i z důvodu vhodnosti“*, čímž zřejmě naznačuje, že si je vědom sporné otázky místní příslušnosti.

Z obsahu návrhu tedy nevyplývá, že by jej bylo možné podřadit pod výše uvedený výčet věcí, o nichž správní soudy dle § 4 s. ř. s. rozhodují, naopak je zde zřetelně vymezen jako předmět návrhu návrh na přiznání přiměřeného zadostiučinění (tedy náhradu škody). Rovněž z příloh návrhu (dopisů, které si stěžovatel vyměnil s Mgr. Filipem Toulem, jehož mu žalovaná určila jako zástupce) nelze dovodit, že by měl návrh být například žalobou proti rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., neboť není přiloženo žádné správní rozhodnutí, jež by mohlo být předmětem přezkumu ve správním soudnictví. Již dle

obsahu návrhu není pochybnosti, že stěžovatel se domáhá u soudu práva návrhem, který měl být projednán v občanském soudním řízení.

Na tom nic nemění skutečnost, že příslušným soudem by měl být soud okresní (§ 9 odst. 1 o. s. ř.), neboť tuto otázku si může, jak na to správně poukázala zástupkyně stěžovatele, vyřešit civilní úsek krajského soudu podle občanského soudního řádu (§ 104a o. s. ř.). Obdobně je možné v linii civilních soudů vyřešit i otázku místní příslušnosti (§ 105 o. s. ř.).

Nejvyšší správní soud se obdobnými případy v minulosti zabýval a opakovaně konstatoval, že *„je-li z návrhu žalobců nepochybné, že věc nespadá k projednání a rozhodnutí specializovanému senátu soudu pro věci správního soudnictví, ale má o ní rozhodovat jiný senát téhož soudu podle občanského soudního řádu, věc musí být krátkou cestou, interním neformálním postupem předána příslušnému soudnímu oddělení k projednání a rozhodnutí.“* (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 3 As 4/2004 - 44, publikovaný pod č. 1069/2007 Sb. NSS, ze dne 3. 5. 2007, č. j. 1 As 46/2005 - 72, nebo ze dne 8. 7. 2011, č. j. 4 Ads 27/2011 - 24). Přidělení daného návrhu senátu rozhodujícímu ve správním soudnictví bylo tedy administrativním pochybením krajského soudu.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ad 1) důvodnou a napadené usnesení krajského soudu zrušil. Nejvyšší správní soud věc nevrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť krajský soud ve správním soudnictví není oprávněn vést další řízení a nebude ani vydávat nové rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzovaném případě bude návrh neformální cestou vrácen k přidělení příslušnému senátu krajského soudu.

K výroku VI.:

Nejvyšší správní soud věc nevrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, a proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti sám. Pokud jde o kasační stížnosti ze dne 18. 7. 2011 proti usnesení č. j. 30 A 50/2010 - 60 a ze dne 16. 12. 2011 proti usnesení č. j. 30 A 50/2010 - 25 (srov. výroky III a IV), výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Pokud jde o kasační stížnost ze dne 13. 6. 2011 proti usnesení č. j. 30 A 50/2010 - 59 (výrok II), žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady související s tímto řízením o kasační stížnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení č. j. 30 A 50/2010 - 8 (výrok V) Nejvyšší správní soud vyhověl, nicméně toto řízení ve správním soudnictví vůbec nemělo být vedeno a úspěch stěžovatele v této věci nelze považovat za neúspěch žalované. Proto Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti účastníkům nepřiznává podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

K výroku VII.:

Stěžovateli byla k ochraně jeho práv ustanovena zástupkyní Mgr. Lucie Stejskalová, advokátka, se sídlem Heršpická 5, Brno. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ustanovené advokátce přiznal odměnu za zastupování za dva úkony právní služby, které vyplývají z obsahu spisu, a to za dvě podání (doplnění kasační stížnosti ad 1\ a doplnění kasační stížnosti ad 2\) ve výši 2 100 Kč za úkon podle § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Celkem činí odměna 4200 Kč, k tomu Nejvyšší správní soud připočetl náhradu hotových výdajů v částce 600 Kč, celkem 4 800 Kč. Ustanovená zástupkyně doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, uvedená částka se tedy zvyšuje o 20 % na 5760 Kč. Tato částka bude zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v přiměřené lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu